

30. 11. 2025 – Král pouhá blecha, mrtvý pes

1. čtení: Iz 2, 1-5

Píseň: S328 – Babylon

Základ kázání: 1Sam 24

Kázání: Milí shromáždění,

jak adventní příběh! Hluboko, pradávno v tzv. „Starém“ Zákoně. A to v obou rozměrech: Během adventu *nejde* o přípravu jen na ten *první* příchod – vánoční. Ale i na ten *druhý*. Totiž budoucí – na konec světa, Poslední soud, finální vítězství dobra nad zlem. A tak na Boží přicházení, které nás teprve čeká.

A tak samozřejmě zůstává stranou, co připomínají starozákonní texty *opakovaně*. A křesťané to vlastně dobře znají např. z proroka Izaiáše: Na *Boží* přicházení má člověk odpovědět *svou cestou*. Svým zvednutím se doslovným i přeneseným, a kráčením vstříc svému Stvořiteli a Vykupiteli.

Doslova např. dnešní Iz 2. Opět velice adventní, vánoční oddíl: Jak důležitým rozměrem *obou* Kristových příchodů je přece *porážka zla*. A jak lépe porazit zlo než *dobrem*. Už prevencí – už ani nebude *čím* činit nejhorší lidské zlo – válku. Všechny ty meče a nože a tanky a pumy a drony a kulomety budou jednou *překovány* na nástroje *pro* život. Na nástroje zemědělské – pro život *nezbytné*. Místo nástrojů životy vždy *ničící*. I kdyby v sebeobraně.

A *to* je předloženo jako Boží *soud*. Jako Boží *trest*: Konec válek. Trvalý mír. To je, panečku, *trest*, soud a spravedlnost! Jako důsledek *lidského* společného vystoupení na Boží horu v odpovědi na Boží milost. A tak má být důsledek tohoto Božího soudu – také Posledního – *stejný*. Už nyní: Nuže, *chod'me* v Jákobově světle!

Jak to velmi názorně vypráví také dnešní příběh. Ačkoli i Davidovi nejvěrnější mu *dobře*, přirozeně, *logicky* radili: Zabij svého nepřítel. Zabij toho, kdo se tě pokusil pětkrát, desetkrát zabít! Zabij Hospodinova pomazaného – mesiáše. Aby sis pojistil svou moc a vládu – jak vánoční příběh!

Ale David *odmítl*. Odmítl i své nejbližší. Své spolubojovníky ve zbrani. Ačkoli i oni prezentovali nastalou situaci Saulovy toalety jako

dar Boží. Jako Boží požehnání – teď *můžeš* zabít svého nepřítele. Zlého, špatného, zrádného, hloupého, pokryteckého, pohanského krále. David *odmítl kráčet* lidskou cestou doslova i přeneseně – místo toho *chodil ve světle praotců.* A proroků. Protože ve světle Božím.

A to ačkoli ti Davidovi spolubojovníci říkali *pravdu.* Rozhodně šlo o situaci, skrze kterou vydal *Hospodin* Davidovi Saula do rukou. Jenže jako i my, tak i Davidovi spolubojovníci se přirozeně, logicky domnívali, že „vydat do rukou“ znamená, „tak je zabijme, z Božího znamení.“ Protože tak se nám to hodí, líbí.

Jenže David byl *mesiášským* králem nejen ve smyslu pomazání – uvedení do funkce. Byl *mesiášským* králem, protože jednal jako Bůh. Znovu a znovu a znovu. A protože opakovaně *jednal* jako Bůh, tak se postupně měnilo i jeho myšlení. Jeho chápání. Jeho vnímání reality. Z přirozeného, lidského do *nepřirozeného, nelidského.* Protože do *božského.*

Vydání do rukou přece *neznamená,* že teď můžeme nepřátele zabít. Tím méně, že *máme.* Ani své. Ani nepřátele Boží. Vypráví *opakovaně* už ten Starý Zákon. Opak si myslel ten Saul – a přikázal vraždit i kněze, kteří mu *nebyli* nepřáteli. Nechal vyvraždit ženy, děti, kojence i pacholata – kteří mu byli nepřáteli ještě méně.

Ale David stejné *odmítl.* Přece *nebude* jednat jako pohané. Jako králové a mocní. Jako vrazi a sobci. Jako hlupáci a násilníci. Jako pokrytci a zrádci a manipulátoři. Vždyť by to přineslo stejné důsledky pro něj, jaké zažíval Saul. Který blbec by to dělal?

No, i ti Davidovi spolubojovníci. A takřka všichni lidé i dnes. Jen málo lidí bylo a je jako David, Mojžíš, Abraham. Ježíš Kristus. Kteří šli a riskovali svůj život pro záchranu nepřátel. Abraham sodomských – dvakrát. Mojžíš Božího lidu i Egyptanů – opakovaně. David také Saula. Stejně jako to dělali bibliční proroci. I Ježíšovi učedníci – prvotní křesťané!

Protože *takové* je Hospodinovo přicházení – přináší *záchranu.* Otázkou tedy není: Přichází Bůh? Boží soudy jsou nápadně zřejmé už ve všednosti života každého člověka. Otázkou je: A kdo jde *přicházejícímu* Bohu vstříc? Vstříc jeho milosti – ale i soudům? Kdo se plahočí na Hospodinovu horu? Kdo přichází na Hospodinova svatá místa – aby jednal a vnímal víc a víc jako Bůh?

A kdo má domněle na práci lepší věci? „Musím se přece vyspat!“ Vždyť jak *obtížné* životy a situace žijeme ve srovnání s Davidem.

Abrahamem. Mojžíšem. Kristem. Saulem. Tak absurdní je postmoderní člověk – pořád se vnímá jako hrozný chudák. Ačkoli patří mezi *nejmenší* chudáky v dějinách lidstva.

Tak David jen uřízl kus Saulova pláště – jako kdysi Saul odtrhl kus pláště Samuelova. A slyšel o odtržení království.

Ale ani na tom *neměl Bůh dosti*. I Saulovi ponechal čas k obrácení – ke spáse. A tak stejně i David. Stejně jako během náboženských slavností – i událostí, které zejm. Vánoce a Velikonoce připomínají. I David *vstal* a šel. Za Saulem. Který se ho tolikrát pokusil zabít. A padl před ním na zem – vydal se mu tedy plně na milost. Jako byl před chvílí vydán Saul Davidovi.

Aby mu David řekl *pravdu*. Aby mu *dokázal* pravdu: Mohl jsem tě zabít. Ale neudělal jsem to. Tak proč si myslíš, že tě *usiluji* zabít? Že tě zabít *chci*? Jakému hloupému člověku tyhle bludy věříš? Sobě? Ostatním?

Tak koukej na *realitu*. Na pravdu. Na skutečnost takovou, jaká je: „Já jsem se ti teď vydal do rukou. Jako Bůh vydal před chvílí *tebe* do rukou *mně*. A i moji nejbližší spolubojovníci mě přesvědčovali, abych tě zabil.“

Protože tak jednají lidé. Tak smýšlejí lidé. Tak *cítí* lidé. Místo aby vnímali *zkřivenost*, hříšnost už své podstaty. Tak právě tuto zkřivenost, hříšnost považujeme za to nejnórmálnější, nejstandardnější, nejprírozenější, co jest. Protože jsou nám sobectví, sebestřednost, násilnost příjemné – dokud se tedy stejně nechová *někdo jiný* k nám. Pak to strašně nenávidíme. A brečíme: Co si to dovoluješ, chovat se *stejně* jako *já*!

A pak se David, mesiášský, božský král pro židy i křesťany dodnes – v lidském rozměru – prohlásil za mrtvého psa. Za blechu. Za méně než nic – protože za otravné, obtížné nic. To si už *vůbec* nedovedeme představit. Musíme se přece hlavně chválit. Pozitivně myslet. Mít sebevědomí. *Právě* proto, že vlastně není, za co bychom měli být chváleni. Ani z čeho mít sebevědomí. Jaké dobro komu zadarmo činíme, které *není naší povinností*? Tak si musíme „sebevědomí“ utvářet uměle. Tak se pochvalami zejm. za naprosté banality stávají i nejzákladnější povinnosti pro přežití úžasným výkonem. Samozřejmě zcela mylně.

Také proto ten Bohem *nejvyšší* král učinil *pravý opak*. Jako Bůh. Jako Kristus. Tak opačně k tolika tzv. „křesťanům“ dodnes. Kterí ani Bohu nejdou naproti – doslova ani přeneseně. Ani během adventu

nebo o Vánocích. Ale pořád se diví, jak to, že Bůh tedy přináší hlavně *soud*. Vždyť my přece tak strašně moc chceme, co má *někdo jiný* dělat. I Bůh. Tak *proč* to ostatní nedělají – ani lidé, ani Bůh? Jak to, že si dovolují jednat podle svého uvážení – jako my?

A v závěru příběhu pak překvapení největší: Saula to všechno *trklo*. Saul tohle všechno pochopil a nahlédl. Absurditu svého jednání. Už smýšlení. Názorů. Věr. Priorit. Dojmů a pocitů. Že *on* je svým hlavním nepřítelem. Ne David. Ne Hospodin Bůh. Že *on* je ten hříšník. Pyšný. Arogantní. Šílený. A *proto* tak strašně moc trpí. A pořád dokola se mu spíše *nedaří*, než daří. Tato a další pravda *trkly* šíleného, zpohanštělého, hloupého, paranoidního Saula:

„Jsi spravedlivější než já. Ty mi odplácíš dobrem. Ale já jsem ti odplácel zlym.“ Jak domněle „novozákonní“ formulace! „Ty odpovídáš na mé zlo svým *dobrem*.“ Svou službou. Obětí. Záchranou. *Spásou*. Mně. Který ti učinil tolik zla.

„Věřu, teď už vím, že kralovat budeš určitě ty. Israelské království bude v tvých rukou.“ Dosl.: „Království Israele *povstane* ve tvé ruce.“

Saul už se poté setkal s Davidem už jen jednou. V takřka *stejně* situaci – 1Sam 26. Tedy dnešním příběhem vlastně *končí* Saulovo pronásledování Davida. Také jejich setkávání se. Ne tím, že by David *zabil* toho, kdo ho pronásledoval. Který mu byl vydán *Bohem* do rukou.

Takto končí nepřátelství Saula vůči Davidovi. Válka, válečné *tažení* Saula proti Davidovi – a o dvě kapitoly později už je to „jen“ potvrzeno takřka stejným příběhem.

Takto přišel konec zla: Dobrem. Záchranou. Spásou. Toho zlého. Šíleného. Zavrženého. Zatraceného. Vyšinutého. Hloupého. Pyšného. Hříšného. Slabého. Namyšleného. Z rukou slabého, pronásledovaného, ubohého, pohrdaného.

Takové je totiž Boží přicházení – i adventní. I vánoční. I velikonoční. A tak má být stejně i lidské *vycházení vstříc* tomuto Bohu. Zejm. zcela všední.

Nuže, i my choďme v *Hospodinově* světle. I my *vystupujme* na Hospodinovu *horu*. Aby alespoň v posledních dnech tam přišly *všechny národy*. Ale proč ne už v těchto dnech? Také podle našeho příkladu. Také Davidova. Abrahamova. Mojžíšova. Kristova.

Aby všichni chodili v *Hospodinově* světle. Už dnes. **Amen**